

Arrest

nr. 264 684 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. WOUTERS
Kaboutermansstraat 49
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De moeder van de verzoekende partij dient op 28 juli 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent haar op 22 juni 2016 de vluchtelingenstatus toe.

De verzoekende partij dient op 24 januari 2020, bij de Belgische ambassade te Nairobi (Kenya), een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) in het kader van gezinshereniging met haar in België verblijfsgerechtigde moeder.

Met beslissing van 7 mei 2020 weigert de verwerende partij de afgifte van het visum lang verblijf in het kader van familiale hergroepering. Het beroep dat de verzoekende partij aantekent tegen deze beslissing, leidt tot de nietigverklaring van deze beslissing, uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 19 oktober 2020 met arrest nr. 242 425.

Op 12 juli 2021 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing tot weigering van de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

Alvorens de DNA-procedure kan worden opgestart dient het volgende document binnen de 6 maanden te worden voorgelegd en aanvaard door DVZ: "registratie van het huurcontract".

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door het kind F. M. J., ° X, van Somalische nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke moeder, M. F. M., ° X, erkend vluchteling van Somalische origine te vervoegen in België.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een eenvoudig geboortecertificaat, afgeleverd op 29/08/2019.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Het voorgelegde document kan niet worden erkend in België en de visumaanvraag wordt verworpen. Overwegende dat betrokkene ouder lijkt dat haar opgegeven leef tijd.

Overwegende dat haar moeder, mevrouw M. F. M. verklaarde bij DVZ op 12/11/2015 dat haar dochter in het jaar 2001 geboren werd terwijl als geboortedatum bij de aanvraag gezinshereniging van haar dochter, F. M. J. X vermeld staat.

Het bewijs van afstamming - ten aanzien van haar vermoedelijke moeder - kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.

In dit geval moet het volgende document door de aanvragers worden voorgelegd: "registratie van het huurcontract".

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij dient een administratief dossier in, maar legt geen nota met opmerkingen neer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"A. NAAR DE VORM

A. 1. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

In de kwestieus onvolledig meegedeelde beslissing staat in het verhalend gedeelte te lezen:

Overwegende dat in het huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document. Het voorgelegde document kan niet worden erkend in België en de visumaanvraag wordt verworpen "

Het feit dat een bepaald land of haar regering niet erkend wordt door de Belgische staat kan niet tegen geworpen worden aan verzoekster zélf.

Buitenlandse Zaken en de consulaten legaliseren geen documenten meer uit Somalië omdat het klaarblijkelijk onmogelijk zou zijn om na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de daartoe bevoegde persoon.

De moeder, mevrouw M. F. M. zou gesteld hebben aan de dienst Vreemdelingenzaken op 12 november 2015 dat haar dochter ("ergens") in 2001 zou geboren zijn. Het betreft dus een vage verklaring, van 5 jaar terug, doch waar geen zekerheid kan gehouden worden.

Uit die redenering kan dus duidelijk blijken dat de betrokken dienst géén omstandig onderzoek van het ganse dossier deed, integendeel louter op één aspect gefocust heeft, en zelfs daar onterecht en nonchalant is tewerk gegaan, zoals kan blijken in de hiernavolgende argumentatie.

De dienst stelt dus zélf van een onderzoek te "kunnen" doen. doch heeft zulks dan schromelijk nagelaten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Inzake werd reeds een vernietigende beslissing bij arrest geveld³. De voorgaande argumentatie van verweerster kan dan ook niet meer hernomen worden.

Een blij van louter gebrek aan zorgvuldigheid in de vorming van de beslissingen.

A.2. SCHENDING MOTIVERINGSPLICHTINSEL - SCHENDING RECHTEN VAN VERDEDIGING

Verzoeker kan op ontvankelijke wijze inhoudelijk kritiek uiten op de in een beslissing tot weigering van verblijf aanwezige materiële motieven en tevens voorhouden dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derwijze dat er ook sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht. De verwerende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat het aanvoeren van de schending van de formele motiveringsplicht enerzijds en de materiële motiveringsplicht anderzijds niet mogelijk is.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken én dat zij die dan ook dient mee te delen.

Inzake ligt er dus echter een verwarrende beslissing voor met een nog meer verwarrende motivering.

A.3. TEGENSTRIJDIGHEID MET DE PRINCIPES VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Fragment uit de webpagina van Binnenlandse zaken:

Opdracht en waarden

De Dienst Vreemdelingenzaken beheert de migratiestromen in samenwerking met verschillende partners. Hij zorgt ervoor dat de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden toe gepast.

Voor elke vreemdeling neemt de Dienst een beslissing met de volgende kenmerken:

- *transparant: met duidelijke en welomlijnde regels*

- *objectief: met een beoordeling zonder enig vooroordeel*
- *correct en passend: conform de wet, gemotiveerd in rechte en in feite*
- *snel: binnen zeer korte termijnen*
- *geval per geval: elke aanvraag wordt individueel behandeld*

De motivering van de beslissing is echter louter verwarrend, onlogisch en onduidelijk (zie verder - punt B).

Aldus toont de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens aan dat zij haar eigen geponeerde regels van behoorlijk bestuur niet toepast.

Dat de beslissing van 12 juli 2021, zoals meegedeeld na 13 juli 2021 dan ook vernietigd dient te worden.

B. NAAR DE INHOUD - OBSCURRI LIBELLI

Lezing van de "Belgian motivation(s) schenkt enkel verwarring van wat de schrijver daarvan nu eigenlijk beoogt.

- Deel 1 : REGISTRATIE VAN HET HUURCONTRACT

De eerste zin luidt : Alvorens de DNA-procedure kan worden opgestart dient het volgend document binnen de 6 maanden te worden voorgelegd en aanvaard door de DVZ: "registratie van het huurcontract".

Zulks lijkt begrijpelijk en de kwestieuze registratie werd ook meegedeeld aan de DVZ.

- Deel 2: DE OVERWEGINGEN I.V.M. HET VERWERPEN VAN DE VISUMAANVRAAG

De argumentatie omtrent het al dan niet aanvaarden van de visumaanvraag lijkt dan gewoon overgenomen uit een eerder vernietigde beslissing3 (beslissing van 7 mei 2020).

Inhoudelijk kan geen verweer geredigeerd worden nu er enkel vermeld staat dat :

Overwegende dat in het huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document. Het voorgelegde document kan niet worden erkend in België en de visumaanvraag wordt verworpen "

Die beslissing werd echter bestreden en vernietigd bij arrest van 189 oktober 2020 (RvV 248 528).

Het feit dat een bepaald land of haar regering niet erkend wordt door de Belgische staat kan niet tegen geworpen worden aan een individu, in casu, verzoekster zélf.

Dienaangaande werd reeds geoordeeld.

- Deel 3 : BEWIJS VAN AFSTAMMING - REGISTRATIE HUURCONTRACT

Het feit dat het bewijs van afstamming via een DNA test kan worden geleverd lijkt logisch, doch die stelling dient blijkaar opgevat als een "opmerking" en geen procedureel argument?!...

Waarna de schrijver van de alhier bestreden beslissing stelt: '7» dit geval moet het volgende document door de aanvragers worden voorgelegd: ' registratie van het huurcontract".

Wat het ene (DNA test) en het andere (registratie huurcontract) rechtstreeks met elkaar te maken hebben geeft weinig blijk van logica en elke normaal redelijke en voorzichtige rechtsonderhorige zal hier zijn/haar kop op breken wat er nu bedoeld wordt.

In bijlage hoe dan ook een kopij van de registratie van het huurcontract. "

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert nu zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing haar niet toelaat te begrijpen waarom de bestreden beslissing is genomen.

3.3. Concreet verwijt de verzoekende partij de verwerende partij nonchalant tewerk te gaan, geen omstandig onderzoek te verrichten, de motieven van een vernietigde (eerdere) beslissing te hernemen en verwarrend te motiveren. Zij betwist het motief dat stelt dat een DNA-procedure slechts kan worden opgestart indien een geregistreerd huurcontract werd voorgelegd.

3.4. In eerste instantie herneemt de bestreden beslissing de motieven van de vernietigde weigeringsbeslissing van 7 mei 2020 als volgt:

“Overwegende bovendien dat de aanvraag werd ingediend op grond van een eenvoudig geboortecertificaat, afgeleverd 23/08/2019.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Het voorgelegde document kan niet worden erkend.”

De bestreden beslissing herhaalt ook dat de verzoekende partij ouder lijkt dan haar opgegeven leeftijd en verwijst naar de opgegeven geboortedatum in het asielrelaas van de moeder van de verzoekende partij die stelde dat het kind geboren was in 2001, terwijl thans in de aanvraag het geboortjaar 2002 vermeld wordt.

Wat dit motief betreft, heeft de Raad zich in het arrest nr. 242 425 uitgesproken als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van het indienen van de aanvraag onder meer de volgende stukken overmaakte:

- Somalische, niet gelegaliseerde, geboortecertificaat, waarin de geboortedatum van de verzoekende partij wordt vermeld als zijnde 23 december 2002;*
- medisch attest van dokter K.T., waarin de geboortedatum van 23 december 2002 wordt vermeld;*
- 3 attesten van “The Nairobi Hospital” van 22 januari 2020 (bloedresultaten), waarin de verzoekende partij wordt omschreven van zijnde 17 jaar oud op datum van de attesten;*
- commentaar van de ambassade waarin gesteld wordt dat “applicant looks older” (vrij vertaald: de verzoekende partij ziet er ouder uit) en wijst op de onmogelijkheid om de documenten te verifiëren.*

Daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij geen commentaar heeft over de medische stukken (ook niet in de bestreden beslissing) rond de geboortedatum van de verzoekende partij, stelt de bestreden beslissing en de verwerende partij in haar nota dat de verzoekende partij de voorwaarden, voorzien in artikel 10.1.1.4., omzeilt, waarmee zij te kennen geeft dat de voorgehouden geboortedatum niet juist is. De verwerende partij houdt voor dat dit blijkt uit de verklaringen van de moeder van de verzoekende partij ter gelegenheid van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Wat dit laatste punt betreft, vindt de Raad enkel de verklaringen van de moeder op de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 september 2015 terug. Bij de opsomming van de geboortedata van de acht kinderen van de verzoekende partij, wordt vermeld voor de verzoekende partij dat de moeder stelt dat de verzoekende partij in 2001 werd geboren, maar dat de moeder de exacte datum niet weet. Verder blijkt uit de hele vragenlijst dat de moeder geen datums kan vermelden over de geboorte van al haar kinderen en over haar huwelijksdatum. De vermelding “weet exacte datum niet” is dubbelzinnig: dit kan zowel slaan op een bepaalde datum binnen een opgegeven jaar, als op het jaar zelf.

De verwerende partij leidt aldus af uit een verklaring, waarbij is vermeld dat de geboortedatum niet exact geweten is, dat de verzoekende partij de gezinsherenigingsvoorwaarden omzeilt. De verwerende partij kan nog gevolgd worden waar zij wijst op de gebrekkige waarde van de Somalische, niet gelegaliseerde, geboorteakte, maar ontkent niet dat het verkrijgen van een legalisatie onmogelijk is.

Echter, zoals de verwerende partij zelf voorhoudt in haar nota met opmerkingen, is dit motief niet determinerend (nota: "De determinerende reden waarom verzoekster het gevraagde visum gezinshereniging wordt geweigerd is niet zozeer is omdat zij geen gelegaliseerde geboorteakte heeft voorgelegd, maar wel omdat er een discrepantie is tussen de vermelding i.v.m. de geboortedatum van verzoekster door haar moeder en de vermelding van verzoeksters geboortedatum op het in 2019 afgeleverde geboortecertificaat, die van grote invloed is op de al dan niet toekenning van een visum gezinshereniging.").

Deze redenering is te kort door de bocht.

Voorts stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, met verwijzing naar de omzendbrief van 17 juni 2009, dat het onderzoek van "andere bewijzen" aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken moet worden gelaten.

De verwerende partij merkt hieromtrent op:

"Hieruit blijkt onder meer dat het Bestuur teneinde de bewijskracht en de geldigheid van de voorgelegde documenten te beoordelen daarbij rekening houdend met alle elementen die het dossier omvat dat slechts indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de geboortedatum niet zou kunnen aantonen op basis van officiële documenten en indien het niet mogelijk is om andere geldige documenten aan te leveren, er een onderhoud met de betrokkene(n) plaats KAN vinden, doch ook in dit laatste geval beschikt het Bestuur aldus over een discretionaire bevoegdheid.

In casu heeft de verwerende partij rekening gehouden met alle documenten die door verzoekster werden aangeleverd om de geboortedatum aan te tonen.

Verzoekster heeft immers, behoudens het kwestieus geboortecertificaat, geen enkel ander document overgemaakt op basis waarvan de exacte geboortedatum, minstens het exacte geboortjaar kon worden vastgesteld."

De Raad ziet niet in welke andere officiële documenten de verzoekende partij kan voorleggen en de verwerende partij is zich ervan bewust dat zij een onderhoud kon laten plaatsgrijpen, wat in dit geval niet is gebeurd. De verzoekende partij toont aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verwerende partij de geboortedatum, vermeld op de medische stukken, volslagen negeert."

Vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing opnieuw geen rekening houdt met de medische attesten en de kracht van gewijsde van de geciteerde motieven miskent. De Raad herneemt deze motieven.

Verder blijkt ten overvloede uit het administratief dossier dat een huurovereenkomst werd voorgelegd, afgesloten tussen de moeder van de verzoekende partij en het sociaal verhuurkantoor "H.(...) S.(...) S.(...) V.(...) VZW", erkend door de overheid en dit voor het nemen van de bestreden beslissing.

3.5. De bestreden beslissing kent een bijkomend motief met name het gegeven dat geen geregistreerde huurovereenkomst werd voorgelegd. De bestreden beslissing stelt dat een DNA-onderzoek kan plaatsgrijpen indien een geregistreerde huurovereenkomst is voorgelegd. Blijkens de actuele gegevens van het administratief dossier is een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd en is een DNA-onderzoek hangende. De verwerende partij erkent dat een DNA-onderzoek lopende is en is in het bezit van een geregistreerde huurovereenkomst. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat geen nieuwe visumaanvraag werd ingediend. De verwerende partij betwist dit niet.

Daargelaten de vraag of uit deze handelingen een impliciete intrekking van de bestreden beslissing blijkt, stelt de verwerende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De enige juridische grondslag die in de bestreden beslissing wordt vermeld is "artikel 10,1,1,4°" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 10, §1, 1, 4°, van de Vreemdelingenwet stelt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

(...)- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;” (eigen onderlijning).

Uit deze bepaling kan niet afgeleid worden dat een DNA-onderzoek slechts kan uitgevoerd worden pas nadat er eerst een geregistreerde huurovereenkomst is voorgelegd. Wellicht doelt de bestreden beslissing op artikel 10, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, maar de toepassing ervan verduidelijkt de bestreden beslissing niet.

Artikel 10, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek stelt:

“Staat van het gehuurde goed.

(§ 1.) Het gehuurde goed moet beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonbaarheid. (Onverminderd de normen betreffende de woningen, opgesteld door de Gewesten bij het uitoefenen van hun bevoegdheden, moet het verhuurde goed beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonbaarheid. Deze voorwaarde wordt beoordeeld door te verwijzen naar de staat van het verhuurde goed op het moment dat de huurder ervan in het genot.

Of deze voorwaarde is vervuld wordt beoordeeld aan de hand van de staat van het goed op het ogenblik dat de huurder in het genot ervan treedt. (...)”

Terwijl de huurovereenkomst die is overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing in artikel 16 bepaalt dat de woning moet voldoen aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten, vermeld in artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, moet voorzien zijn voor de aanvang van de huur en dat de verhuurder, het S.(...), ervoor zorgt dat de woning blijft voldoen aan deze vereisten gedurende gans de huur.

De verzoekende partij stelt correct dat uit de bestreden beslissing niet blijkt wat de DNA-test te maken heeft met het voorleggen van een geregistreerde huurovereenkomst. Enige verwijzing naar een toepasselijke bepaling uit enig koninklijk besluit ontbreekt.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende kent en dat de volledige juridische grondslag ontbreekt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet bereikt.

3.6. De zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht zijn geschonden, wat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2021 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN